

Arrest

nr. 111 279 van 3 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 2 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 15 mei 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 september 2011 dient verzoeker een asielaanvraag. Op 29 februari 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing wordt een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 83 122 van 18 juni 2012 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Op 7 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Op 23 april 2012 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 25 juli 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Tegen deze beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 97 670 van 25 juli 2012 de beslissing vernietigt. Op 15 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf opnieuw onontvankelijk wordt verklaard. Tegen deze beslissing dient verzoeker opnieuw een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 111 278 van 3 oktober 2013 het beroep verwerpt.

Op 15 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 3 juni 2013. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van V. T. K., Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

S., I. geboren te Tsjetsjen- Aul op (...)1988, nationaliteit Rusland (Federatie van)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië 1, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven".

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

o 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd"

2. Over de ontvankelijkheid

In een exceptie werpt verweerder op dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, *in casu* verplicht is om een beslissing tot afgifte van bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus over een gebonden bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten.

De Raad merkt op dat verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM en dat voormelde verdragsbepaling primeert op de door verweerder ingeroepen wetsbepaling. Er kan bijgevolg niet zonder meer gesteld worden dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De exceptie wordt verworpen

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 7 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"De bestreden beslissing ontbeert elke draagkrachtige motivering.

De bestreden beslissing ontbeert elke draagkrachtige motivering.

In casu wordt geargumenteed: "

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° hij langer in het rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet slaagt in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANDDE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

Het is duidelijk dat het bevel om het grondgebied te verlaten een duidelijk onderscheiden beslissing betreft.

In de bestreden beslissing werd ten onrechte niet geargumenteed en ook geen rekening gehouden met o.m. volgende zaken, die nochtans ten zeerste van belang zij voor de beslissing bevel om het grondgebied te verlaten:

Er werd door verzoekster een aanvraag art. 9 TER VW ingediend doch deze werd zomaar op basis van een standaardargumentatie afgewezen, beslissing waartegen hoger beroep is aangetekend geworden.

In de rechtspraak van uw zetel werd reeds herhaaldelijk aangenomen dat de beoordeling van een aanvraag art. 9 TER VW, ten zeerste zijn invloed heeft bij het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij er geen rechtsgeldig bevel kan betekend worden vooraleer beslissing is tussengekomen over de aanvraag art. 9 TER VW.

In casu is er weliswaar een beslissing genomen inzake de aanvraag art. 9 TER VW, doch deze werd onterecht genomen, en er is ondertussen een beroepsprocedure hangende.

Indien uw zetel deze beslissing alsnog gaat annuleren, of nog, als verwerende partij deze beslissing gaat intrekken, beschikt verzoeker onmiddellijk over een hangende procedure art. 9 TER VW, die dan ten gronde zal dienen beoordeeld te worden.

Er is in casu manifeste schending van de motiveringsplicht, art. 9 TER VW.

Een uitspraak ten gronde in het kader van de aanvraag art. 9 TER VW is van het allergrootste belang waarbij verzoekers verwijst naar rechtspraak van uw zetel die stelt "De vreemdeling die een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter van de Vreemdelingenwet indient zal dus niet verwijderd kunnen worden indien zijn medische toestand dermate ernstig is dat een verwijdering een schending zou uitmaken van art. 3 EVRM (RVV, 31/07/2008, arrest nr. 14.767, zaak 24.093 II).

Het betekenen van een bevel zonder dat (ten onrechte) nog geen beoordeling ten gronde is gebeurd, schendt met de beginselen van behoorlijk bestuur."

3.2 Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt in casu nazicht van de aangevoerde schending van artikel 7, eerste lid 2° van de vreemdelingenwet in.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van het bevel om het grondgebied te verlaten, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° (...);

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;"

Allereerst moet worden gesteld dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt vermeld dat verzoeker, overeenkomstig artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Verzoeker betwist dit motief niet, laat staan dat hij het weerlegt. Verzoeker betoogt aldus ten onrechte dat de beslissing "elke draagkrachtige motivering" ontbeert.

Waar verzoeker daarnaast verwijst naar zijn aanvraag om op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd, kan het volstaan te duiden dat het indienen van een dergelijke aanvraag geen schorsende werking heeft en op zich niet verhindert dat verweerder overgaat tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Ook het instellen van een beroep tegen een beslissing waarbij een dergelijke verblijfsmachtiging wordt geweigerd, heeft geen schorsende werking. Een dergelijke beroepsprocedure vormt bijgevolg evenmin een beletsel om de bestreden beslissing te nemen.

Verzoeker verliest ook uit het oog dat verweerder in ieder geval een controlearts aanstelde en dat deze voorafgaand aan de datum waarop de bestreden beslissing werd ter kennis gebracht, aangaf van oordeel te zijn dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, zodat hij niet kan stellen dat zijn gezondheidstoestand niet geverifieerd werd.

Een schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 5 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur en van het *fair play* beginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Door zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten te gaan betekenen zonder uitspraak betreffende noch de medische problematiek van verzoeker noch inzake de actuele situatie in het land van herkomst, worden de beginselen van behoorlijk bestuur ten zeerste geschaad.

Deze schending van de beginselen der behoorlijk bestuur geldt des te meer aangezien verzoeker onmogelijk nog kan terugkeren en zelfs kan reizen, waarbij er nood is aan hulp en steun van haar familieleden.

Het schendt de regels der fair play om hem nog voor er beslissing is tussengekomen inzake legaal verblijf op basis van de nieuwe medische regularisatie nu vlug een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Verzoeker dreigt thans nog voor zij desgevallend een positieve beslissing kunnen bekomen op hun aanvraag tot medische regularisatie, gerepatrieerd te worden, hetgeen uiteraard niet strookt met het beginsel der fair play.

Minstens dient de beslissing afgewacht te worden betreffende een uitspraak ten gronde tot legaal verblijf op basis van art. 9 TER VW. aangezien verzoeker uiteraard bij een positieve beslissing hieromtrent, onmiddellijk over een verblijfstitel kan beschikken en zodoende niet meer zonder geldige verblijfstitel in België verblijft en dus het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot teruggeleiding naar de grens, onmiddellijk hun uitwerking dienen te verliezen.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.

Anderzijds is er ook nooit enig onderzoek gedaan naar de (slechte) medische toestand van verzoeker.”

3.4 Vooreerst wordt opgemerkt dat verzoeker heeft nagelaten uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 5 van het EVRM heeft geschonden. Bovendien is verzoeker niet het voorwerp van enige vrijheidsberovende maatregel waardoor de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM juridische grondslag mist.

De Raad benadrukt nogmaals dat het feit dat een vreemdeling een aanvraag indient om, met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd niet impliceert dat deze vreemdeling in afwachting van een beslissing omtrent deze aanvraag tot een verblijf toegelaten of gemachtigd is.

Het is daarnaast niet betwist dat verzoekers asielaanvraag werd afgewezen na hoger beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 18 juni 2012 en dat zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Verzoeker maakt geen enkel risico op een mensonterende behandeling *“ongeacht de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas”* aannemelijk, nu het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire beschermingsstatus is geweigerd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij

arrest nr. 83 122. Overeenkomstig artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet diende verweerder derhalve een beslissing tot afgifte van bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. Aangezien verweerder *in casu* ageerde ingevolge een wettelijke verplichting kan geen schending van het fair play beginsel worden vastgesteld. De loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat immers niet toe te besluiten dat verweerder vermocht af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (Cass.12 december 2005, AR C040157F).

Verder herhaalt de Raad dat waar verzoeker verwijst naar zijn aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen, het indienen van een dergelijke aanvraag geen schorsende werking heeft en op zich niet verhindert dat verweerder overgaat tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Ook het instellen van een beroep tegen een beslissing waarbij een dergelijke aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk is verklaard, heeft geen schorsende werking. Een dergelijke beroepsprocedure vormt bijgevolg evenmin een beletsel om de bestreden beslissing te nemen. Waar verzoeker lijkt aan te geven dat bij vernietiging door de Raad van de beslissing van 15 mei 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is verklaard verzoeker *“onmiddellijk over een verblijfstitel kan beschikken”*, kan hij niet worden gevolgd. Verzoekers aanvraag is immers nooit onontvankelijk verklaard en is niet in het raam van een onontvankelijke aanvraag in het bezit gesteld van een voorlopige verblijfsmachtiging. Aldus kan verzoeker *in casu* niet dienstig beweren dat in geval van vernietiging van de beslissing betreffende de medische aanvraag ‘een uitspraak ten gronde’ diende te worden afgewacht. Ten slotte betoogt verzoeker ook verkeerdelijk dat er *“nooit enig onderzoek (is) gedaan naar de (slechte) medische toestand”* van verzoeker. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verweerder het advies heeft opgevraagd aan een controlearts betreffende de medische situatie van verzoeker, voorafgaand aan de datum waarop de bestreden beslissing ter kennis werd gebracht. De arts-adviseur oordeelde in zijn advies dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, zodat hij niet kan stellen dat zijn gezondheidstoestand niet geverifieerd werd, alvorens de bestreden beslissing te nemen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aldus niet aangetoond.

Er dient daarenboven op te worden gewezen dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij niet kan reizen en dat de actuele situatie in zijn land van herkomst het hem *“onmogelijk”* maakt om terug te keren. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde reeds dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Verzoeker ontkent niet dat hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn van drie maanden en een eventuele nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf of vernietiging van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard heeft geen invloed op de illegale verblijfstoestand van verzoeker. Verzoeker toont bijgevolg geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

De toelichting van verzoeker laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak

gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend dertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN